

бѣха се спустнали долу, трѣгнаха отъ с. Химитлии въ резервенъ редъ по направление къмъ Шейново, което отстоеше отъ Химитлии приблизително на 5—6 версти. Подиръ това вървишката тѣ се построиха въ боенъ редъ, въ двѣ линии на пълни дистанции, и испратиха напредъ бойна верига. Въ такъвъ редъ една бригада отъ 16-а дивизия, три батальона отъ стрѣлковата бригада, планинската батарея, казашкитѣ и българската сотни, подъ звуковетѣ на полковитѣ музики, настѣпваха на Шейново, като угрожаваха неприятелския тилъ. Между това за опълченцитѣ нѣмаше никакво распореджане. Опълченцитѣ, не изключая офицеритѣ, започнаха да се вълнуватъ и безпокоятъ.

— Неуже ли насъ ще ни оставятъ тукъ, безъ да вземемъ участие въ битката? се питаха тѣ.

— Хмъ, стой цѣла зима въ умразнитѣ колиби, влачи се по снѣга, катери се и се спущай по балканскитѣ усои, казваха опълченцитѣ, а подиръ да те оставятъ тукъ да бждешъ простъ зритель.

— Ако не ни пустнатъ въ бой, ще хвърлимъ пушки и мундири и ще идемъ, къдѣто ни очи видятъ, се чуваха гласове.

— Е, че не съмъ постѣпилъ въ опълчението само да чистя и нося тая пушина — пушката, се обаждаше единъ опълченецъ.

— Какво сте се раскрякали, като свраки! се обади единъ отъ опълченцитѣ. Ще бѣгаашъ, намъ какво си и намъ що си! Ний сме постѣпили въ опълчението да послужимъ на поробеното си отечество, а гдѣ и какъ ще послужимъ, то е работа на началството. Ако не днесъ, сутрѣ ще встѣпимъ въ бой, и за насъ ще дойде редъ . . .

Между това полковитѣ музики цѣпяха въздуха и караха сърдцата ни усилено да тупатъ. Но ето, отряда дойде на една височина съ нашата позиция, на едно расстояние отъ насъ на 8—900 крачки по права линия, и се спрѣ. Музикитѣ прѣстанаха да свирятъ.

Войниците си сложиха пушкитѣ въ рогачи, снеха си ранцитѣ и всички почнаха съ шансовия инструментъ да се окопватъ, освѣнъ една частъ отъ тѣхъ, които отидоха въ ближната кория за дърва.

Мръкна се. На бивуака долу се раскладоха огнестрѣлните оръжия, които освѣщаваха цѣлото пространство.